

WANDA'S DOCHTER KWAM DOOR GEWELD OM HET LEVEN

'Het verdriet zit in mijn hele wezen'

Op 2 december 2006 werd op brute wijze een einde gemaakt aan het leven van de dan twintigjarige Nadine. Haar ex-vriend kon het niet verkroppen dat ze hun relatie had verbroken. Vanaf die dag is het leven van alle mensen die van Nadine hielden voor altijd veranderd. Haar moeder Wanda vertelt over deze verbijsterende gebeurtenis.

Tekst: Isabel Beije - Fotografie: Hélène de Bruijn

Geweld eindigt waar respect begint, zo luidt de tekst van de poster op de poort van het huis van Wanda en Jacques in Hoorn. Naast deze woorden een foto van een stralende, jonge vrouw met opvallend mooie ogen: Nadine. Ook binnen kom je door het hele huis foto's van haar tegen. "Ja", knikt Wanda, "het hele huis ademt Nadine. Ze blijft voor altijd deel uitmaken van ons bestaan, alleen op een andere manier. Het is nu ruim vier jaar geleden gebeurd, maar er zijn nog altijd momenten dat ik niet kan geloven dat ons dit is overkomen. Het is ook zo bizar. We waren een heel normaal gezin met twee leuke, spontane dochters. Jacqueline en Nadine waren erg verschillend, maar ook erg close. Echte zussen. We hadden geen grote problemen met ze, niks geen toestanden met drank of drugs, niks buitensporigs. Nadine was al helemaal een makkelijke puber. Alles liep gewoon lekker bij ons. En dan gebeurt er zoiets... dat is niet te bevatten. Voor ons niet, maar ook voor de omgeving niet. Heel confronterend. 'Als het jullie kan overkomen, kan het dus iedereen overkomen', zeiden mensen. Iedereen was verbijsterd."

Twee maanden voor die noodlottige dag had het gezin samen met vrienden en familie nog uitgebreid de zilveren bruiloft van Wanda en Jacques gevierd. "Dat was een fantastisch feest! Alles klopte. Jacqueline en Nadine hadden hun best gedaan om ons een onvergetelijke avond te bezorgen en dat is ze gelukt. We straalden met z'n vieren. 'De liefde spatte ervan af', kreeg ik later te horen. Iedereen heeft toen Nadine nog zien optreden. Samen met een stel vriendinnen had ze een dans voor ons ingestudeerd. Ze deed aan streetdance en danste op hoog niveau. Ja, het was een heel liefdevolle avond. Onvoorstelbaar dat we twee maanden later allemaal weer bij elkaar waren, maar dan voor Nadine's uitvaartdienst."

Wanda vertelt wat er die bewuste zaterdag, 2 december 2006, is gebeurd. "Nadine studeerde Communicatie, richting televisie en radio en had een bijbaantje bij de lezersservice van uitgeverij HDC Media, hetzelfde bedrijf als waar ik werkte. Zij werkte die zaterdag tot 13.00 uur. Om 13.45 uur was ze nog niet thuis, terwijl ze er al lang had kunnen zijn. Het was niks voor haar om niet even iets van zich te laten horen. Ik kreeg een heel onrustig gevoel. Om 14.00 uur belde ik haar. Ze nam op. 'Mam, ik bel je zo terug!' Ik dacht dat ze achter het stuur zat. 'Oké lieverd', antwoordde ik en hing meteen op. Achteraf bleek dat ze toen net bij hem in Amsterdam was."

Met 'hem' bedoelt Wanda Gerold, de vijftien jaar oudere ex-vriend van Nadine, met wie ze net een bijna drie jaar lange relatie had verbroken. "Maar ze belde niet terug, dat was niks voor haar. Ik stuurde een sms'je: *waar zit je?* Geen reactie. Ik belde haar opnieuw en kreeg de voicemail, die ik heb ingesproken. Ik werd steeds onrustiger. Nadine reageerde altijd meteen. Ik ging de was opruimen, om mijn onrust kwijt te raken. Tevergeefs. Ik had er zo'n naar, onbestemd gevoel over. Net toen ik met Jacques aan het overleggen was wat we moesten doen, kwam Jennevie binnen, de beste vriendin van Nadine. Ze hadden die avond een afspraak, maar ze kon Nadine steeds niet bereiken. Ze vertelde dat ze zelfs Gerold nog aan de lijn had gehad, die heel vaag had gereageerd. Net als ik had Jennevie er geen goed gevoel bij."

Ik zag Jennevie verstijven. De tranen rolden over haar wangen. Ze herhaalde zijn woorden

Wanda en Jacques besloten de politie te bellen, maar die kwam niet meteen in actie voor een twintigjarige meisje dat anderhalf, twee uur te laat was. "Jennevie stelde voor om haar neef te bellen, die bij Gerold om de hoek woonde. Misschien dat hij even een kijkje kon nemen. Dat zou hij doen. Een kwartier later ging haar telefoon. Ik zag Jennevie verstijven. De tranen rolden over haar wangen. Ze herhaalde wat haar neef had gezegd: dat er veel politie en journalisten in de straat waren, dat alles met lint was afgezet en dat Nadine's auto voor de deur stond. Néé!!! Maar tegelijkertijd wisten we dat het waar was, dat er iets heel ergs met onze dochter was gebeurd. Voor een klap op je hoofd zetten ze de straat niet af! Jacques bleef relatief rustig. Bij hem kwam de schok pas later. Hij belde opnieuw naar de politie en die bevestigde dat er inderdaad een jonge vrouw in het huis was gevonden, maar ze konden nog niet zeggen om wie het ging. Ze wilden bij ons langs komen." Wanda is hele stukken kwijt van die bewuste zaterdag en de dagen erna.

"Ik herinner me nog wel dat ik Jacqueline heb gebeld. Ze was bij familie van haar vriend, omdat - het is bijna niet te geloven - zijn broer de dag ervoor zelfmoord had gepleegd. 'Er is wat met Nadine ge-

Alsof er een warme deken om ons heen werd gelegd

beurd', zei ik. 'Ik weet nog niet precies wat, maar ik wil graag dat je naar huis komt. Vraag maar niet verder.' Later vertelde Jacqueline dat ze meteen had gedacht dat Gerold haar zusje in elkaar had geslagen. Ze was al blij geweest dat ze niet naar een ziekenhuis hoefde te komen. Ze raakte volkomen in shock, toen ze het nieuws hoorde."

Binnen de kortste keren stroomde het huis van Wanda en Jacques vol met mensen.

"Ik voelde veel armen om me heen", vertelt Wanda. "Een goede vriendin van me had alle mensen opgebeld die ik graag bij me wilde hebben. En iedereen was gekomen. Dat was fijn, alsof er een warme deken om ons heen werd gelegd. Ik had geen idee tegen wie ik af en toe aanleunde."

Vaag herinnert Wanda zich dat aan het begin van de avond twee politieagenten langskwamen om officieel te bevestigen wat Wanda en Jacques al wisten: dat hun dochter Nadine inderdaad was vermoord. De dader had haar met messteken om het leven gebracht en zichzelf daarna bij de politie aangegeven. Nadine zou de volgende dag worden overgebracht naar Rijswijk voor forensisch onderzoek.

Ik begrijp nu wat dat betekent: kapot zijn van verdriet. We voelden alleen nog maar pijn. Alles was pijn

"Dat vonden we afschuwelijk. We wilden Nadine bij ons hebben, maar we wisten nog niet wanneer dat kon. Terwijl ik volkomen apathisch was en alles in een roes aan me voorbijging, was Jacques meteen aan het regelen gegaan. Dat was zijn reactie op het hele gebeuren. Niet zo vreemd als je bedenkt dat hij van beroep uitvaartleider is. Hoe bizar kan het zijn! Hij wilde voor zijn dochter alles zo goed en zo mooi mogelijk regelen. Hij had zoiets van: ik moet er staan, ik moet sterk zijn."

Pas de volgende avond mochten Jacques, Wanda en Jacqueline hun dochter en zus ophalen. Nadine lag in een kleine wachtruimte. De verslagenheid was groot, toen ze haar zagen.

"Zo stil, zo zonder leven. Het was afschuwelijk. Het was echt waar, Nadine was dood. Ik begrijp nu wat het betekent: kapot zijn van verdriet. We voelden alleen nog maar pijn. Alles was pijn. Ik vond het fijn om haar daarna thuis te hebben. Twee vrienden

van ons hadden zes uur onafgebroken gewerkt aan een prachtige baar, in de vorm van een halve boot. Haar hoofd rustte op een houten hart. Gelukkig was haar gezicht niet beschadigd. Ze was net een prinsesje, ze lag er erg mooi bij. Jacqueline had haar opgemaakt. We waren blij dat we op deze manier afscheid van haar konden nemen. We hebben de dagen erna elke middag ons huis opengesteld voor alle mensen die ook van Nadine hielden. Door haar studie, haar baantjes en het dansen stond ze midden in het leven. Het voelde goed om al die mensen te ontvangen en ons verdriet met hen te delen. Ik heb nog nooit zoveel bloemen in huis gezien. Zelfs op de trap naar haar kamer lagen bloemen. Het is heel goed voor ons geweest dat we dit hebben kunnen doen. Ik ken inmiddels ook verhalen van ouders die hun vermoorde kind niet eens meer mochten zien. Vreselijk!"

Het was Jacques' idee om op de dag van de uitvaart met z'n allen van huis uit te lopen naar de plek waar de afscheidsdienst zou worden gehouden. Uiteindelijk groeide dit plan uit tot een stille tocht tegen zinloos geweld. Zo'n duizend mensen liepen mee. Het was ook een eerbetoon aan Nadine. De respectvolle wijze waarop dit gebeurde, heeft veel indruk op de familie gemaakt.

Met de moord op hun jongste dochter en zus is het leven van Wanda, Jacques en Jacqueline voor altijd veranderd.

"Er is een leven voor en een leven na 2 december 2006. Ik weet nog hoe verbaasd ik was dat de wereld gewoon doordraaide, dat mensen buiten fietsen, hun boodschappen deden, hun hond uitlieten... terwijl ons kind er niet meer was! Het was alsof ik niet meer in het normale leven paste."

Het eerste jaar na de dood van Nadine was het vooral een kwestie van overleven, vertelt Wanda. "We rouwden alle drie op onze eigen manier. Het is heel belangrijk om elkaar daarin de ruimte te geven én tegelijkertijd ook met elkaar te blijven praten. Anders loop je het risico dat je uit elkaar groeit. Dat zie je vaak gebeuren. Onze relatie heeft heus wel eens onder druk gestaan. Voor Jacqueline was het ook zwaar. Ze ging dingen doen die bij Nadine hoorden, ze ging dansen op dezelfde school, droeg Naties kleren... Op een gegeven moment zagen Jacques en ik wat er aan de hand was: die schat wilde voor ons twee dochters tegelijk zijn! We hebben toen een heel goed gesprek met haar gehad. Het was moeilijk, ook voor haar, om weer een eigen leven te krijgen. Dat is een heel langdurig proces.

Elke dag stond in het teken van Nadine. In het begin was helemaal niks anders belangrijk. Bij alles wat er in onze omgeving gebeurde, dacht ik: puh, lekker belangrijk! We moesten als gezin opnieuw onze balans zien te vinden. In alles. Nou ja, bij benadering dan, want de balans wordt nooit helemaal hersteld. Veel later merk je dat andere dingen heel voorzichtig toch weer gaan tellen. In het begin bijvoorbeeld interesseerde het me helemaal niet hoe ik eruitzag, maar op een dag wilde ik toch weer wat make-up op. Zo groeide ik, groeiden we, geleidelijk aan weer naar het gewone leven toe."

Wanda benadrukt hoe belangrijk het is dat de omgeving begrip heeft voor het proces dat nabestaanden doormaken, maar ook dat nabestaanden zich niet voor hun omgeving afsluiten.

"Ons vertrouwen in de mensheid was weg, maar dankzij alle fantastische mensen die ons gedragen hebben, is dat weer teruggekomen. Er is ons veel afgenomen, met veel geweld, maar er is ook veel liefde om ons heen. Dat heeft ons erdoorheen gesleept. Als je mij van tevoren had verteld dat ik Nadine kwijt zou raken en ook nog eens op deze afschuwelijke manier, zou ik hebben gezegd: leg mij er maar naast, ik hoef niet verder meer. Ik had niet verwacht dat ik door zou kunnen leven, laat staan dat ik nog zoveel met mijn verdriet zou doen. Ik ben wel eens verbaasd over de kracht die we hebben om al die dingen te doen die we nu doen."

Wanda doelt op het werk voor de stichting die zij, Jacques en Jacqueline hebben opgericht, de *Nadine Foundation*. De stille tocht op de dag van Nadine's uitvaart bleek achteraf een eerste aanzet te zijn geweest voor veel andere initiatieven. Zo maakten vrienden van Nadine, samen met Jacqueline, kort na haar dood een professionele videoclip, als ode aan Nadine. Hiervan werden drieduizend exemplaren verkocht. Omdat Wanda en Jacques geen geld wilden verdienen aan de dood van hun dochter was het plan ontstaan een stichting in het leven te roepen. Met de opbrengsten wil de stichting Nadine's droom - het verbeteren van het dierenwelzijn - verwezenlijken én organisaties steunen die zich tegen geweld keren, zoals War Child.

"Na verloop van tijd konden we ook zelf acties op touw zetten. De activiteiten breidden zich 'vanzelf' uit: we zijn nu onder meer medeorganisator van de *Dag Herdenken Geweldslachtoffers*. We zijn er erg druk mee. Je moet ook wat met het verdriet doen, anders doet het verdriet wat met jou! En op deze manier willen we Nadine's dood iets minder zinloos maken en haar dromen alsnog laten uitkomen.

Ze wilde bekend worden. 'Want', zei ze, 'als je bekend bent, dan luisteren de mensen beter naar je en kan ik iets betekenen voor de dieren.' Eigenlijk is het haar gelukt, alleen via een heel andere weg... Ja, er blijkt dus toch nog een leven te zijn na de dood van mijn kind, al had ik dat zelf nooit gedacht. Ik wil graag op een positieve manier bezig zijn met Nadine's gedachtegoed. Natuurlijk ben ik nog altijd boos op wat er met mijn dochter is gebeurd, maar ik ben niet alleen maar boos.

Het rouwen gaat in golfbewegingen, het verdriet blijft in mijn diepste zinnen. De maand december is in dat opzicht erg moeilijk. Dat begint al meteen met 2 december natuurlijk, vervolgens Sinterklaas, Kerstmis... en dan het nieuwe jaar in zonder je kind. Ik heb ook aan het eind van 2010 weer veel gehuild, ik duw mijn verdriet niet weg.

Ik had niet verwacht dat ik door zou kunnen leven, laat staan dat ik nog zoveel met mijn verdriet zou doen

Maar ik heb ook sterk het gevoel dat wat er is gebeurd een bepaalde bedoeling heeft en dat we elkaar in een andere dimensie terug zullen zien. Die overtuiging geeft troost en kracht om te doen wat we doen en hopelijk ook anderen daarmee te helpen."

Wanda vindt zichzelf beslist geen zweverig type, maar er zijn bepaalde dingen gebeurd na Nadine's dood waardoor ze weet dat er meer is tussen hemel en aarde.

"Ik heb het gevoel contact met haar te hebben. Zo heb ik twee keer na haar dood een sms'je van haar gekregen. Dan schrik je wel, hoor! Oude sms'jes die ik had bewaard, waren blijkbaar opnieuw verzonden. Maar dan wel op een moment dat de boodschap precies paste bij waar ik op dat moment mee bezig was. Heel vreemd. Later zijn die twee sms'jes verdwenen, terwijl ik zeker weet dat ik ze niet heb gewist. Ook ben ik een keer bij een magnetiseur geweest, omdat ik erge last had van mijn rug. Ik had geen idee dat zij ook een medium was. 'Voordat ik begin moet ik eerst iets tegen je zeggen', zei ze. 'Ik heb hier een jong meisje staan die het geweldig vindt wat jullie allemaal doen. Ze staat met een boek in haar handen. Ben jij een boek aan het schrijven?' Ik knikte. 'Ook dat vindt ze heel goed.' Ik was

Ik wil Nadine een podium geven

verbaasd. Kijk, dat ik een dochter verloren ben kon ze inderdaad weten, maar dat ik op dat moment met een boek bezig was... Dat wist toen bijna niemand. Voor mij was dit echt een teken van Nadine." In 2010 is Wanda's boek *Mam, ik bel je zo terug* verschenen. "Het waren de laatste woorden die ze tegen me heeft gezegd. Op een keer was ik heel enthousiast aan het vertellen over mijn weekendje met Nadine in Limburg, een maand voor haar dood. De hoofdredacteur van mijn werkgever HDC Media gaf me toen de tip om alles op te schrijven. Het schrijven deed me goed, het werkte therapeutisch.

Op zeker moment barstte hij in tranen uit en werd de zaak stilgelegd, omdat hij het niet aankon

Zo is uiteindelijk het boek ontstaan. Als herinnering voor mezelf, maar ook als waarschuwing voor meisjes die net als Nadine in een gewelddadige relatie zitten. En voor hun ouders. Het is belangrijk om alert te blijven. Ik heb me wel eens afgevraagd wat ik zou hebben gedaan als ik van tevoren mijn boek zou hebben gelezen, maar helaas was ik degene die het boek moest schrijven. Het is schokkend om te merken hoeveel vrouwen onderdrukt worden. We krijgen veel nare verhalen te horen. Gelukkig heb ik ook reacties gekregen van meiden die na het lezen van mijn boek een punt hebben gezet achter hun relatie."

Over de dader praat Wanda niet graag. "Ik wil Nadine een podium geven, niet hem. Maar ik zie inmiddels wel in dat het belangrijk is ook over hem

te praten, om iedereen duidelijk te maken dat geweld binnen een relatie nooit goed te praten valt. Driekwart jaar voor haar dood heeft Nadine haar zus in vertrouwen genomen en verteld dat Gerold agressief en gewelddadig kon zijn. Jacqueline moest beloven haar mond tegen ons te houden. Wij wisten dan ook van niks. Toch heb ik vanaf de eerste minuut gevoeld dat er iets niet klopte aan hem, ik kon het alleen niet hard maken. En we konden Nadine, toen zeventien, ook niet verbieden om met hem om te gaan. Dat zou niet gewerkt hebben. Integendeel, dat zou onze goede band hebben aangetast. Ze komt er wel achter dat hij niet bij haar past, dachten we. Hij is bijna drie jaar bij ons over de vloer gekomen! Onvoorstelbaar dat hij ons dit heeft kunnen aandoen."

Van zijn gewelddadig verleden wisten Wanda en Jacques aanvankelijk ook niks af. "We hebben altijd een heel open relatie met onze meiden gehad, over alles werd er gepraat. Alleen het onderwerp Gerold was niet bespreekbaar. Ik begrijp nu hoe het zo ver heeft kunnen komen. Het is de weg van de geleidelijkheid. Nadine heeft steeds haar grenzen verlegd. Ze was niet het type dat snel opgaf. In die zin hebben we haar ook het 'verkeerde' voorbeeld gegeven. Kijk, in iedere relatie is wel eens wat, ook tussen Jacques en mij. Maar je moet soms ook even doorbijten. Ze bleef oog houden voor zijn goede kanten." Bij de rechtszaak in augustus 2007 zag Wanda Gerold voor het eerst terug.

"Dat vond ik verschrikkelijk! De gedachte dat hij dezelfde lucht inademde als ik... Ik kon nauwelijks naar hem kijken. Op zeker moment barstte hij in tranen uit en werd de zaak stilgelegd, omdat hij het niet aankon. Niet te geloven. Ik vond het echt heel zwaar. Jacques, Jacqueline en ik mochten alle drie ons zegje doen. Dat was op zich wel bijzonder, want normaal mag slechts één slachtoffer iets zeggen. Dat is ook pas sinds een paar jaar, hoor. Gelukkig maar, want het is goed om gehoord te worden. De moordenaar van Nadine is veroordeeld tot twaalf jaar cel, wat in de praktijk neerkomt op acht jaar, en daarna tbs. Wij hebben geen enkele misdaad begaan, maar hebben toch levenslang gekregen." ■

Win Wanda's boek!

Mijn Geheim mag 10 exemplaren weggeven van *Mam, ik bel je zo terug*. Wil jij daar kans op maken, mail dan naar acties@mijngeheim.nl of stuur een briefkaart naar *Redactie Mijn Geheim, Postbus 100, 5126 ZJ Gilze* o.v.v. 'Mam, ik bel je zo terug'. Vermeld je volledige adres, want zonder boektitel en adresgegevens loot je niet mee!

Inzenden kan tot en met het einde van de Boekenweek: zaterdag 26 maart 2011.

Wil je reageren op dit verhaal? Mail dan o.v.v. '1111 Wanda' naar redactie@mijngeheim.nl. Je kunt ook je eigen verhaal vertellen op www.mijngeheim.nl.